

UTAZÁS.

Hajnali ködben indult a szekér,
Még csüggedt álomban gubbasztottak a dombok,
A hórihorgas jegenyék fehér
Ködingben álltak, mint nyújtózó óriások.

Fáztam, borzongatott a kora kelés;
A goromba, kátyus út telkem kirázta;
A kocsis némán pipázott; szél járt a magasban és
Megszólaltak a jegenyék dideregve:

„Maradj velünk . . . mi szeretni fogunk . . .
Öleld át nyirkos törzsünk, csókold meg hideg levelünket . . .
Maradj velünk . . . ködös szívünkre fogadunk,
S kioltjuk a háborgó tüzeket szivedben”.

A kocsis némán pipázott; pernye pattant a szélbe,
S a köd elszállt hirtelen, mint az oktalan szomorúság;
A nap pislogva ébredt, piros ingét kicserélte
Arany ruhával . . . A pacsirta fölrebent egyenest a napba.

Futott a szekér . . . Testem megtelt édes meleggel . . .
Édesen pezsgett a lég, mint frissen pergetett méz . . .
S erdőbe jutottunk, hogy déllé nőtt a reggel,
Sötét fenyők derengtek, kergükből kicsordult az illatos gyanta.

Megbarnult tülevelek s korhadt tobozok
Fedték az utat, merre mentünk . . . S halkán szólaltak a fák:
„Maradj velünk, . . . itt csönd van, szellő se mozog . . .
Maradj velünk . . . dőlj az avarba s feledd el, hogy ki voltál”.

Futott a szekér . . . Az ostorszij repkedett
A könnyű szélben . . . A lovak lankadtan kapkodták fejük
A muslicák elől . . . És mire este lett,
Elértük a patakot, melyben széttörve uszkáltak az árnyak.

Görnyedt fűzek áztatták a sűrű
Vízben fehér hajuk. A kocsis kiverte kialudt pipáját,
Ezüst mohokkal csillogott a бүrű
S bolyhosan ingott-ringott a hínár a csobogó hab alatt.

Megálltunk . . . És zizegve szólaltak a bús
Fűzek: „Maradj velünk . . . arany könnyek buggyannak az égen,
De a patak nevet . . . Iszamlós ágyába húz . . .
S húsodból fehér rózsát mos, csontodból fehér kavicsot . . . Maradj velünk!”

Megráztam az álmos vénembert a bakon:
„Gyerünk tovább! Gyorsan, gyorsan, tovább!”
A lovak nyihogva meredtek az éjbe s vakon
Futottak, míg körülöttünk ijedten rezzent össze a nád.

(Budapest.)

SÁRKÖZI GYÖRGY.